

קרוב + ברי

1. גידולי שמואל מסכת בבא בתרא דף כג עמוד ב

חוץ מחמישים אמה. הרי הוא של מוצאו. ופירשו רש"י ותוס' דאזלינן בתר רובא דעלמא. ויש לבאר אם בעל שובך הקרוב טוען ברי שלי הוא ע"י טביעות עין או ראה ניפול זה מדדה משובכו, אם אמרינן דקרוב וברי עדיפא מרוב ומחזיר המוצא כולו לבעל השובך, או עכ"פ שקולין הם קרוב וברי כרוב, ואז יחלוקו המוצא עם בעל השובך ואמרינן בזה ממון המוטל בספק חולקין... ואם נימא דקרוב וברי שקולין כרוב וחולקין א"כ מתניתין דקתני של מוצאו איירי בליכא ברי לבעל שובך...

והרי מוכח בכתובות (דף י"ב ע"ב) דחזקה וברי ביחד מהני להוציא ממון אף דברוב לבד אין מוציאין ממון נמצא דברי וחזקה עדיפא מרוב, הרי מיסתבר גם ברי וקרוב עדיפא מרוב, וממילא אם טען בעל שובך ברי בצירוף קרוב מוציאין מן המוצא אף דרוב מסייע ליה כיון דאין לו תורת מוחזק דהרי אינו שלו, ומה דקתני של מוצאו מיירי ע"כ בליכא ברי לבעל שובך.

קרוב + חזקה

2. פרי מגדים אורח חיים משבצות זהב סימן שכה ס"ק ז

נסתפקתי, רוב וקרוב וחזקה מסייע לקרוב אם אזלינן בתר קורבה, וכעת הדבר צריך תלמוד:

3. פלתי סימן סג

ודע הא דאמרינן רוב וקרוב הולכין אחר הרוב, [היינו] אף [היכי] דחזקה מסייע לקרוב, דהא גבי אשה שחזקתו מהמקור אף דאיכא עליה [ד]מקרבא, והאשה בחזקת היתר עומדת. וגם תני רבי חייא (ב"ב כ"ד ע"א, גדה י"ז ע"ב) שורפין [עליו] תרומה וקדשים, ויש להם חזקת טהרה, ש"מ דרוב דוחה חזקה נמי.

והא דלא תירצו התוספות (ב"ב כ"ג ע"ב ד"ה רוב) דרבי חנינא קמ"ל דאפילו נגד חזקה [וקורבה אזלינן בתר רובא], דזה לא מוכח מט' חניות. [הוא משום] דלא מסיימו בדברי רבי חנינא, דלא הזכיר חזקה כלל, ואילו עיקר כוונתו על חזקה, הוה ליה להזכירו, רוב וקרוב וחזקה.

4. בבא בתרא כד עמוד א

תנינא דם שנמצא בפרוזדור ספיקו טמא שחזקתו מן המקור ואע"ג דאיכא עלייה דמקרבא... תני ר' חייא דם הנמצא בפרוזדור חייבין עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה

5. גידולי שמואל מסכת בבא בתרא דף כג עמוד ב

הרי להלן (דף צ"ג ע"א) איתא שם בשיטה בשם הראב"ד דקרוב וחזקה שקולין הם, וכן כתב בשב שבעתתא (ד' פרק ג'), מדאמר ר' חנינא רוב וקרוב רובא עדיף ולא אמר דגם חזקה עדיף מקרוב מוכח דשקולים הם, ובחמדת שלמה (סי' מ"ג) נוטה לומר דקרוב הוי יותר דבר המברר מחזקה דאמרה תורה בכל ספק אוקי אחזקה ואין זה מטעם בירור, ובנחל יצחק (סימן מ"ו ענף ד') הוכיח דקרוב עדיף מחזקה מקרא דעיר הקרובה מביאה עגלה ערופה גם היכא דמכירין אנו לכל אנשי הקרובה דיש להם חזקת כשרות, והרי החזקה מברר לנו דרוצח איננו מעיר הקרובה אפ"ה אמרינן דקרוב עדיף מחזקת כשרות דהוי חזקה אלימתא...

והנה הפרי מגדים בט"ז או"ח (סימן שכ"ה סק"ז) נסתפק רוב וקרוב וחזקה מסייע לקרוב אם אזלינן בתר קורבה עי"ש, והרי להנ"ל דקרוב וחזקה עכ"פ שקולים הם, והוי כמו תרי חזקות ובוה סבר הריב"ש (סימן שע"ט) דתרי חזקות שקולים כרוב, והוכיח מלקמן (דף קנ"ג ע"ב) בספינה שרובה לאבד נותנין עליהם חומרי חיים וחומרי מתים. אף ע"ג דקיי"ל רובא וחזקה רובא עדיף, משום דכאן איכא תרי חזקי חזקת חי דבעל וחזקת אשת איש ותרי חזקות שקולים כרוב עי"ש, ממילא גם קרוב וחזקה שקולים הם לכה"פ כרוב.

ואין להקשות איך הוכיח אביי להלן ממשנה דם שנמצא בפרוזדור ספיקו טמא, ופירש"י דספק זה טומאה ודאית מדקתני שחזקתו מן המקור, ואף דעלי' קרוב הוא ומוכח דרוב עדיף מקרוב כר' חנינא, והלא גם לר' חנינא קשיא דהרי כאן הוי כמו תרי חזקי נגד הרוב חזקת טהרה דאשה וקרוב דעליה ושקולין הם כרוב לריב"ש הנ"ל והאיך טמאה ודאי, ושוב הכרח לומר כדדחי רבא משום רוב ומצוי.

ואפשר לומר לריב"ש דסבר כמהרי"ט שהביא ש"ש (ג' פרק ט') דאשה כיון דעלולה לראות הוי חזקה העשויה להשתנות לכן חזקת טהרה דאשה לאו חזקה הוי וכדאיתא בנדה (דף ב' א'),

או נימא כדברי האור שמח (הל' שחיטה פ"א) דריב"ש אמר דתרי חזקי שקולים כרוב דווקא בתרי חזקות בשני גופים כגון הנטבע בספינה אטו כל הנטבע יש לו אשה הרי אפשר להיות חזקת חי בלא חזקת א"א, ולכן אם מעשה היה שבטביעת הבעל נולד ספק גם על הבעל וגם על אשתו וצריכין להוציא שניהם מחזקתם חזקת חי וא"א אז שקולים המה כרוב, וכה"ג מציינו דמיקרי שני חזקות בעירובין (דף ל"ו) גבי נגע באחד בלילה חשבינן לתרי חזקי חזקת חי בהמת וחזקת טהרה דנוגע עי"ש, שוב אפשר לומר הכא בדם הנמצא כיון דקרוב וחזקה דטהרה הכל הוא בגוף אחד של האשה אמרינן רובא עדיף לר' חנינא.

קרוב + מצוי

6. תלמוד בבלי מסכת חולין דף צה עמוד א

דרב הוה יתיב אמברא דאישתטית חזיא לההוא גברא דהוה קא מחוור רישא נפל מיניה אזל אייתי סילתא שדא אסיק תרין אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהליה אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב דאיסורא שכיחי דהתירא לא שכיחי... פרוותא דעובדי כוכבים הואי תדע דקאמר להו דאיסורא שכיחי טפי

7. חידושי הריטב"א מסכת חולין דף צה עמוד ב

פרוותא דגוים הוי. פרש"י ז"ל נמל של גוים ושכיח דאיסורא טפי, פירוש דאע"ג דרוב העיר טבחי ישראל כיון שבמקום (בית הספר) [ביאת הספינות] שכיחי ביה טפי גוים דאתו מעלמא דמייתי איסור בדידהו תולין טפי מרובא דבני העיר דלא שכיחי, ואפילו למאן דאמר רוב וקרוב הולכין אחר הרוב (ב"ב כ"ג ב'), אינו אלא כשהרוב מצוי כאן כמו הקרוב, וכן הלכה אפילו למאן דלית ליה דרב, וכן יש לדון בבשר הנמצא במגרש היהודים אפילו במקום רוב טבחי גוים, דכיון דישאל שכיחי הכא ולא גוים בתר דשכיח הכא אזלינן וכרוב טבחי ישראל חשיב כאן לדידן דלית לן דרב דלא חיישינן לעורבים, וכן מציינו במשנתנו (שקלים פ"ז מ"ב) מעות שנמצא במקום סוחרי בהמה וכו', שאפילו בירושלים עצמה הכל לפי מקום שנמצאו שם בין לאיסור בין להיתר, ועל זה סמכו להתיר בשר הנמצא במגרש יהודי.

ספק קרוב

8. חידושי הרמב"ן מסכת בבא בתרא דף כד עמוד א

הא דאמר רב נמצאת כנגד עיר שרובה ישראל מותרת וקס"ד משום דקסבר קרוב עדיף מרוב, ליכא למיחש דלמא גוים יש באותו צד של העיר שהוא קרוב מן ישראל הדורים שם, דכיון דרובא ישראל לית לן להחזיק קרוב אלא א"כ הקרובה לפניך...

סימן כג. שאלה.

אכירה. כדמוכח כפי לא יחפור. ואפי"ג דקיי"ל רוב וקרוב
 כלך אחר הרוב. ואפי"ג י"ל דהלין ברובא דעלמא. מ"מ י"ל
 כואיל וידעינן שזו ודאי נפל למים ולא הומוק לן נפילה למים
 משאר אנשים. אפי"ג לא ידעינן כלל אם יש רוב ע"ד הקרוב או
 לא. ובזה איכא למיזל בחר קורבא. וכעין זה כהב הרמב"ן
 בפ' לא יחפור במלא חביוס ע"ד שיר שרובה ישראל דאמר רב
 מוחתם. ופי"ד ההם משום דקורבא עדיף מרובא דעלמא.
 וקשה הרמב"ן ניחא דלמא עכו"ם דר סמוך לנהר יותר מישראל
 וחי' כיון דרוב ישראל ליה לן לכחזיק קורבא. אלא אפי"ג הקורבא
 לפניך. ופי"ג י"ל לדין כל כמכ דלא ידעינן דאיכא רוב ע"ד
 הקרוב ל"ח ל"י. דא"ל כוונת הרמב"ן משום רובא אמרינן מהתפא
 אחד מהרוב דר סמוך לנהר. דאם דנין על הדריס בעיר
 הו"ל קבוע. ופי"ג כיון דעל החביוס אמרינן כל דפריש
 מרובא פריש רק דנימוס לקורבא לזו ל"ח. אף דקרוב עדיף
 מרוב לפוס ס"ד דתתס. פי"ג י"ל לדין דרובא עדיף. מ"מ כל
 כמה דלא ידעינן דאיכא רובא נגד קרוב אזלינן בחר קרוב.
 וכן כ"ל להוכיח מתמני דשקלים פ"ז. זה הכלל הולכין אחר
 הקרוב בין להקל וכו'. וכחכ שם פרע"ב דמיירי. פי"ג שהחיות
 שוין דאל"כ אזלינן בחר רובא. וקשה בא פ"ג זה כהחיות
 הנמלא חכריש. אפי"ג מני"ל למיזל בחר קורבא. דלמא הוא
 מהלך השני שהוא רחוק. וכיון שהוא מהמס ה"י שם רוב ואפי"ג
 הוא ספק וניזל להחמיר. ופי"ג ל"ל כיון דהקרוב הוא לפנינו לא
 שיישין לרוב שאינו ידוע:

ע"ד. הסנונה אשה כהר"ד יוסף אשר נטבם בכפר רואין
 בנהר ווייסיל. ונפל החת הקרח והגליד כאשר מבוחר
 בנכ"ש ושהו עליו ערך יותר משעה. ואפי"ג נמלא איש אחד
 בשך מלא אחות חמוקס שנטבם כמה שהיו המים הלך והסור.
 נמלא מונח על החול כמוחר בנכ"ש השני. עידי ההכרה בנוט
 ובגוין מבוחר באריכות. והסנונה הנ"ל באתה לפני במר
 נפשה להוליא לאור משפטה ואף כי ידעתי מיטוט ערכי.
 אך הואיל והיא באתה בגבולי לא אוכל מלש נפשי מלעיין
 עד מקום עידי יד כהס מנפעה כפי אשר יורוני מן השמים.
 ודי' יתן הכמה מפיו דעה ומכונה. וזה החלי כפוס"י:

החיות הנמלא חכריש - פי"ג / חכריש - פי"ג / חכריש - פי"ג / חכריש - פי"ג

ע"א ועוד יש ללמד כאן להקל הואיל וזה האיש שאנו דנין
 עליו כי דר אלל הווייסיל סמוך למקום שגל
 למים. וכיון דקורבא דאורייתא י"ל דמליט לסמוך שודאי זה
 הוא. כמו דכוי כפי' בנמ' למילף סי' דאורייתא לפנין היתר
 אשה איש מתעלה פי"ג מלין למילף מקורבא דמסני לפנין

החיות הנמלא חכריש - פי"ג / חכריש - פי"ג / חכריש - פי"ג / חכריש - פי"ג

רוב + מצוי

10. בבא בתרא כד עמוד א

אמר אביי אף אנן נמי תנינא דם שנמצא בפרוזדור ספיקו טמא שחזקתו מן המקור ואע"ג דאיכא עלייה דמקרא

אף אנן נמי תנינא – כר' חנינא דרוב וקרוב הלך אחר הרוב.

נמצא בפרוזדור – נמצא דם לאשה בין כותלי רחם מבחוץ הקרוי בית החיצון.

ספיקו טמא – ספק זה טומאה ודאית מדקתני שחזקתו מן המקור ומה ספיקא יש כאן רישא דמתניתין במסכת
 גדה משל משלו באשה החדר והפרוזדור והעלייה דם החדר טמא והוא המקור ומפרש בגמרא החדר מבפנים
 בעובי גופה לצד אחוריה והפרוזדור מבחוץ לצד פניה והעלייה בנויה על גבי שניהם ודם העלייה טהור ולול
 פתוח מעלייה לפרוזדור וקתני נמצא בפרוזדור חזקתו מן המקור זה ויצא אל החוץ הואיל ורוב דמים מצויים בו
 ולא אמר מן העלייה נטף דרך הלול ואע"ג דעלייה קרוב לפרוזדור שעל גבו.

א"ל רבא רוב ומצוי קא אמרת רוב ומצוי ליכא למאן דאמר

רוב ומצוי – דמיו רבים יותר משל עלייה ועוד שהן תדירין לזוב משם ודמי העלייה אין תדירין לצאת בהא
 ליכא מאן דפליג על רבי חנינא.

דתני ר' חייא דם הנמצא בפרוזדור חייבין עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה

חייבין עליו על ביאת מקדש – דלא מספקינן לה כמביא חולין לעזרה דודאי דם נדה הוא.
ושורפין עליו תרומה – ולא אמרי' ספק הוא ותולין לא אוכלין ולא שורפין.

ואמר רבא ש"מ מדרבי חייא תלת שמע מינה רוב וקרוב הלך אחר הרוב ושמע מינה רובא דאורייתא וש"מ איתא לדר' זירא דאמר רבי זירא אע"פ שדלתות מדינה נעולות דהא אשה דכי דלתות מדינה נעולות דמיא ואפי' הכי קא אזלינן בתר רובא

שמע מינה. מדאחזיק ליה בדם נדה ודאי תלת.

איתא לדר' זירא – דאמר גבי תשע חנויות בשילהי פ"ק דכתובות ובנמצא הלך אחר הרוב ומותר דאע"פ שדלתות מדינה נעולות דליתא אלא חד רובא להכשירה רוב העיר שתשע חנויות שבה מוכרות בשר שחוטת והאחת מוכרת נבילה דאיכא מילתא דבעינן ביה תרתי רובי כדאמרי' התם כגון דלתות מדינות פתוחות ורוב טבחים סביבות המדינה ישראל דאיכא למיזל בתר תרי רובי להכשירה רוב העיר ורוב הבאין מחוצה לה.
דהא אשה כדלתות המדינה נעולות – כלומר דליכא למימר בה תרתי רובי אלא חד רובא שרוב דמים מן המקור וקא אזלי בה בתר רובא להביא קרבן לעזרה ולשורוף תרומה דמידי דאסור לעשותו מספק הוא.

והא רבא הוא דקאמר רוב ומצוי ליכא למ"ד הדר ביה רבא מההיא

והא רבא הוא דאמר – לעיל רוב ומצוי ליכא למאן דאמר ולא תסייעין לר' חנינא מהא והכא מסייע ליה מינה דקאמר ש"מ תלת.

11. תוספות בבא בתרא כד עמוד א

דתני רבי חייא – אי גרסינן תני אתי שפיר

אבל אי גרסינן דתני תימה היכי מייתי מהכא דרוב ומצוי הוא דלמא לאו משום דרוב ומצוי קאמר רבי חייא דשורפין עליו את התרומה אלא משום דרוב וקרוב הלך אחר הרוב כרבי חנינא

ונ"ל דאפילו גרסי' דתני לא מדברי רבא הוא אלא גמרא הוא דמייתי לה דשפיר הוה מוכח אביי ממתני' דנדה דרוב וקרוב הלך אחר הרוב דאף על גב דקתני ספיקו טמא על כרחך לאו ספיקא הוא מדתני רבי חייא דחייבין עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו תרומה.

(הג"ה) ומהר"ם אומר דרבא מייתי לה דרוב ומצוי הוא דאי אינו מצוי א"כ מאי קמ"ל רבי חנינא כיון דשמעינן לה מדתני רבי חייא אבל ממתני' דנדה לא היה יכול להוכיח דאפילו אם אינו רוב ומצוי הוצרך רבי חנינא לאשמועינן דלא נימא ספיקו טמא הוה ספק ממש ולמאי דהדר ביה רבא וקאמר דלא הוי רוב ומצוי איצטריך רבי חנינא לאשמועינן דאי מדתני רבי חייא ה"א דרוב ומצוי הוא קמ"ל ר' חנינא דלאו רוב ומצוי הוא (ע"כ הג"ה).

12. ר"י מיגש בבא בתרא כד עמוד א

ויש לפרש **מצוי** כלומר הדם שבמקור אינו בלוע בבשר כמו הדם שבעליה, אלא פרוד הוא ממנו ומצוי ליציאה יותר מן הדם שבעליה...

והא רבא הוא דאמר רוב ומצוי ליכא למאן דאמר. כלומר כיון שהמקור של אשה רוב ומצוי הוא, היכי ילפינן מינה לרוב שאינו מצוי דקאמר ושמע מינה איתא לדר' זירא דאמר אע"פ שדלתות מדינה נעולות, והרי המדינה רוב שאינו מצוי הוא והיכי ילפינן רוב שאינו מצוי מרוב מצוי.

13. הערה 31 על הר"י מיגש

מבואר דס"ל דמצוי אינו דבר בפ"ע והכל לענין הרוב נאמר לחלק בין רוב המצוי לרוב שאינו מצוי... י"ל דאיירי ברוב המצוי שהרי מצוי משום הרוב הוא, אבל רש"י ס"ל דמצוי מעלה בפ"ע היא... ובד"ה הקודם פי' הר"י מיגש מצוי שהדם פרוד הוא ומצוי ליציאה, ולא פ' כרש"י דמצוי הוא על הזיבה...

14. שב שמעתא שמעתא ד פרק א

נקטינן רוב וקרוב הולכין אחר הרוב, בפ"ב דב"ב [כ"ג ב'] אמר ר' חנינא רוב וקרוב הולכין אחר הרוב, ואע"ג דרובא דאורייתא וקרובא דאורייתא אפ"ה רובא עדיף, אמר אביי אף אנן נמי תנינא דם שנמצא בפרוזדור ספיקו טמא שחזקתו מן המקור ואע"ג דאיכא עליה דמקרבא, ע"ש פירש"י [כד, א] ספיקו טמא, ספק זה טומאה ודאית מדקתני שחזקתו מן המקור ומה ספיקא יש כאן, ברישא דמתניתין במס' גדה [יז, ב] משלו משל באשה, החדר והפרוזדור והעליה, דם החדר טמא והוא המקור, ומפרש בגמרא החדר מבפנים בעובי גופה לצד אחוריה והפרוזדור מבחוץ לצד פניה והעליה בנויה על גבי שניהם ודם העליה טהור, ולול פתוח מעליה לפרוזדור, וקתני נמצא בפרוזדור חזקתו מן המקור זב ויצא לחוץ הואיל ורוב דמים מצויים בו ולא אמרינן מן העליה נטף דרך הלול ואע"ג דעליה קרוב לפרוזדור שעל גבו, א"ל רבא רוב ומצוי קאמרת רוב מצוי ליכא למאן דאמר, ופירש"י רוב ומצוי, מקור דמיו רבים יותר משל עליה, ועוד שהן תדירין לצאת בהא ליכא מאן דפליג על ר' חנינא ע"ש, דתני ר' חייא דם הנמצא בפרוזדור חייבין עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה:

ובתוס' שם ד"ה דתני ז"ל, אי גרסינן דתני תימה היכי מייתי ראייה מהכא דרוב ומצוי הוא דלמא לאו משום דרוב ומצוי קאמר ר' חייא דשורפין עליו את התרומה, אלא משום דרוב וקרוב הולכין אחר הרוב כר' חנינא וע"ש:

ונראה ליישב דאביי רצה להוכיח דרוב וקרוב הולכין אחר הרוב משום דמחזיקינן בדם המקור אע"ג דעליה מקרבא טפי, אלא ע"כ דרובא עדיף [ותלינן] במקור יותר מדם שבעליה, ורבא דחי לה התם משום דהוי רוב ומצוי, והיינו חדא דבמקור יותר דמים מדם שבעליה, ועוד מצוי לזוב יותר דם המקור מזיבת דם העליה וכמו שמבואר מפירש"י הנזכר.

והנה קיי"ל כשמואל דאמר בפרק הרואה כתם [גדה נ"ז ב'] דאין אשה טמאה מן התורה עד שתרגיש בבשרה וע"ש דפריך דמתניתין טובא, ומסיק מדרבנן, וכן מבואר בש"ע יו"ד סימן קפ"ג (ס"א) אשה שיצא דם ממקורה בין באונס בין ברצון טמאה והוא שתרגיש ביציאתה, ומיהו משתרגיש בו שנעקר ממקומו ויצא טמאה אפילו לא יצא לחוץ ע"ש, ומדברי סופרים הוא דטמאה בלא הרגשה, וכל קבוע כמחצה על מחצה ואם נולד הספק במקום הקביעות כגון שראינו שלקה נכרי לפנינו מאחת החנויות הו"ל נמי קבוע וכמ"ש תוספות פרק גיד הנשה [צה, א] ד"ה הכא נמי, וכן כתב שם הרשב"א והר"ן, וכן בטור סימן ק"י, וכן פסק הרמ"א שם (ס"ג) ע"ש וקבוע כמחצה על מחצה בין להקל בין להחמיר, וא"כ מהא דתני ר' חייא דם שנמצא בפרוזדור חייבין עליו על ביאת מקדש וקדשיו, ע"כ טומאה דאורייתא היא דבטומאה דרבנן ליכא חיוב קרבן בטומאת מקדש, וכיון דסובר ר' חייא דטמאה מן התורה תו ליכא למימר משום רוב וקרוב ומשום שיותר דמים במקור מבעליה, דכיון דטומאה דאורייתא אי אפשר בלא הרגשה, וכיון שהרגישה ביציאת דמים מבשרה אלא שלא נודע לה אם מן המקור אם מן העליה הו"ל נולד הספק במקום הקביעות וכל קבוע כמחצה על מחצה. אלא ע"כ משום דמצוי לזוב יותר מן המקור, וא"כ ה"ה במתניתין דקתני שחזקתו מן המקור הטעם משום רוב ומצוי:

ולזה שפיר הוכיח מדתני ר' חייא, דמתניתין דקתני שחזקתו מן המקור מצינו למימר משום דרוב דמים במקור ובלא הרגשה ומדרבנן וכדמוקי כמה מתניתין בפרק הרואה כתם מדרבנן, אבל בדר' חייא דעל כרחק מדאורייתא כיון דתני חייבין עליו על ביאת מקדש וא"כ על כרחק בהרגשה והו"ל נולד הספק במקום הקביעות, וע"כ משום דמצוי לזוב יותר, ובוזה לא שייך קבוע והו"ל רוב ומצוי וליכא למאן דאמר, אע"ג דרובא לא מהני ביה כיון דבהרגשה הו"ל קבוע כמחצה על מחצה מ"מ בהדי מצוי מצרפין נמי את הרוב:

וכעין זה בש"ך יו"ד סימן ק"י ס"ק כ"ד ע"ש בש"ך ז"ל, ואע"ג דלא מהני ספק ספיקא היכא דספק א' בגוף וספק אחד בתערובות כיון דספק הראשון אסור מן התורה, דהכא דין קבוע חידוש הוא דבכל דוכתי אזלינן בתר רובא וכמ"ש הר"ן

ואין לך בו אלא חידוש, והיינו כשהוא בפני עצמו ולא כשנתערב ע"ש, וה"ה הכא אע"ג דרובא לחודיה לא מהני משום דקבוע כמחצה על מחצה, כיון דחידוש הוא מצטרף בהדי מצוי להכריע נגד הקרוב ועיקר הוכחת רבא דאינו משום רוב דמים וכסברת אביי, אלא משום מצוי ובהדי מצוי מצטרף נמי רוב דמים אע"ג דהו"ל קבוע וכמ"ש ודוק:

ובזה יתיישב הסוגיא שם [כד, א] דאמר רבא ש"מ מדר' חייא תלת, ש"מ רוב וקרוב הולכין אחר הרוב וש"מ רובא דאורייתא, וש"מ איתיה לדר' זירא וכו', והא רבא הוא דקאמר רוב ומצוי ליכא למ"ד, הדר ביה רבא מההיא, וכתבו תוס' שם (ד"ה ושמע מינה) ז"ל וש"מ רובא דאורייתא, חשיב ליה רובא דליתיה קמן, דברובא דאיתיה קמן לא צריך למידק ש"מ דקרא כתיב אחרי רבים להטות ע"ש, ואיכא למידק דהיכי מוכח מדר' חייא רובא דליתיה קמן כיון דדמי החדר מרובין מדמי עליה ודאי הו"ל רובא דאיתא קמן, ולפמ"ש נראה, דבתר דהדר רבא מסברא זו דרוב ומצוי ליכא למאן דאמר, סבירא ליה דאפילו ברוב ומצוי אי נימא דקרוב עדיף מרוב לחודיה עדיף נמי מרוב ומצוי, וא"כ שפיר הוכיח מר' חייא דרוב וקרוב הלך אחר הרוב אלא דס"ל דרובא דמקור אינו משום רוב דמים, דכיון דר' חייא ע"כ בדארגשה, הו"ל כפירש לפנינו דהו"ל כמחצה על מחצה, ואין הרוב אלא משום דמצוי יותר לזוב מן המקור וזה הו"ל רובא דליתיה קמן דהו"ל כמו רוב בהמות אינן טריפות וכיוצא מהנך רובא דליתא קמן ודוק: